

Literární soutěž

na téma „Moje rodina”

SBORNÍK POVÍDEK

1. ročník

2020

Vážený čtenáři,

dostává se Vám do rukou sborník finálových prací I. ročníku literární soutěže Za branou, kterou v letních měsících roku 2020 uspořádal náš spolek, tedy Za branou. Jak dobře víme, právě končící rok nepatřil k nejšťastnějším pro celou českou společnost, tím méně pro vězně. Ti se museli smířit zejména s výrazným omezením pro civilní návštěvy. A tak věříme, že pro těch 60 odsouzených žen a mužů z celkem 14 věznic, kteří nám do Za branou zaslali své příspěvky, byla možnost veřejné prezentace soutěžního literárního příspěvku zajímavým a motivujícím povzbuzením.

Protože Za branou si klade za cíl stmelovat rodiny odsouzených osob, nemohlo být tématem I. ročníku soutěže nic jiného než rodina. Konkrétní zadání tématu soutěže znělo "Moje rodina". Autoři směli popsat nejvíce dvě strany A4 a k tomu dostali téměř dva měsíce času. Výsledek? Za zveřejněním došlo po přepsání na našem webu rodinyveznu.cz jsme uznali celkem 20 finálových děl. Ta jsme zároveň pravidelně sdíleli na facebookové stránce Za branou.

Společně měla tato díla to, že se dokázala držet tématu rodina a vztahy. Nejčastější formou zpracování byla krátká biografie doplněná o postřehy ze života za mřížemi. Určitým trendem byly úvahy obracející se k Bohu. Dále měla společné to, že byla výrazně upřímná, pravdivá a nebo syrová. V několika případech autoři projevili skutečného literáta ve své duši a prokázali abstraktní schopnosti vyjádření. Do Za branou ale přišly i komiksy a básně.

Vítěznou čtveřici prací z finálové dvacítky určila šestičlenná porota. Za účast v ní děkuji Anně Šabatové, Pavlu Kočnarovi, Soně Haluzové, Jiřímu Juklíčkovi a Pavlu Vagnerovi. Největší počet bodů získal L. S. z Věznice Znojmo s povídkou "Trojí trest", na druhém místě se umístila anonymní autorka ze Světlé nad Sázavou s dílem "Babičko, hraješ hru?" a třetí místo připadlo panu M. F. z Oráčova za esej "Když je svět falešný a stane se pustým ostrovem". Cenu veřejnosti, která brala v úvahu zejména reakce veřejnosti, získal Viliam Ondrejka z Věznice Rapotice za dílo "Zrozen z pekla".

S výjimkou čtvrtého jmenovaného jsem měl možnost osobně pogratulovat a předat ceny vítězům. Děkuji jim za angažovaný přístup a za účast v I. ročníku soutěže. Stejně tak úplně všem autorům, kteří se rozhodli zaslat svá díla. Děkuji rovněž všem věznicím, které myšlenky realizace soutěže otevřely cestu.

Vám, milí čtenáři, přeji zajímavé čtení a těším se s vámi na další soutěžní ročník.

Jan Frank, předseda OS Za branou, z.s., listopad 2020

Stojí za to proplouvat i s ponížením. Rodina vám za to jednou poděkuje.

Moje děti a partner a rodiny mi vždy byli vším. No, nevím, jak začít. Jsem zavřená rok a za tu dobu nebyl den ani hodina, kdy bych nemyslela na rodinu. A na partnera. Když vyslechnete rozsudek, a ten vás sejme jako rána pěstí, tak ještě pořád si neuvědomujete, co to obnáší.

Zařídíte vše potřebné, pokud máte výhodu jako já, že do trestu nastoupíte sami. A nejste na vazbě. Když musíte odjet od plačících dětí, je to něco, co bych nepřála ani úhlavnímu nepříteli. Je to pocit, jako by vám někdo rval srdce z těla a bude vás to bolet ještě dlouho.

Když projdete všemi dotazníky a kontrolami, tak vás šoupnou do cely a bum-rána jako z děla. To byl zvuk katru. A na tento zvuk si budete muset nějakou dobu zvyknout. Ale řeknu vám, je to opravdu škaredé, a hlavně v tom momentě je to jako další rána.

Hádejte, na co myslíte, samozřejmě na rodinu, a oni doma myslí na vás. Takže vybalíte tužku a papír a píšete domů a moc se těšíte, až přijde odpověď. Bohužel to není SMS, takže to není pár minut, ale pár dní. A to je první věc, kterou musíte brát v klidu a bez paniky a bez nervů. Za nějakou dobu už je to lepší. Už totiž můžete volat a to je jako dar z nebes. Kontakt, který je k nezaplacení.

Samozřejmě první telefony vás sejmou. Ale časem budete volat, jako byste byli v obchodě a děti doma. Každou volnou chvíli využijete nebo k výrobě nějaké drobnůstky pro radost. Zjistíte, že kamarádi nebylo takoví, zač se vydávali, a nikdo z nich se nezajímá, kde jste.

Rodina při vás stojí vždy a za každých okolností. Pro partnerský vztah je tohle asi životní zkouška. Zjistíte, jak je váš partner silný a zda máte pevný vztah.

Já osobně mám štěstí, mám úžasného partnera, který mě drží nad vodou, tak jako jeho rodiče a moje nejlepší kamarádka.

I když s mými rodiči nyní žijí moje dcery, tak taky jim patří velký dík za to, jak to zvládají a jsou všichni silní. Vězení není procházka růžovým sadem. Každý den musíte být ve střehu a v pozoru. Skoro ale stojí za to snažit se bez problémů proplouvat, i když někdy s velkým ponížením. Ale rodina vám za to jednou poděkuje.

Závěrem chci celé mé rodině a přátelům moc poděkovat, jsou mi oporou a dávají mi energii.

Anonym

K nápravě mě přiměla holka, která měla více problémů než já

Jmenuji se Robert, jsem z Brna a vykonávám trest ve Věznici Horní Slavkov. Pokud jste z Brna a drží Vás v zajetí v nějaké zapadlé díře na hranicích s Německem, není to zrovna situace, která vy utužovala rodinné vztahy. Je to pak o to smutnější, když je člověk takový kabrňák, že před tímto trestem neviděl nikoho své krve dobrých 14 let.

V pionýrských časech mých potyček se zákonem, kdy jsem nabýval toho zvláštního dojmu, že úvahy nad svými povinnostmi jsou rezignací nad veškerými dobrodružstvími života, po úspěšném rozvodu, kdy jsem ztratil veškeré zábrany, jsem se spustil naplno. Zvláště poté, co jsem si k tomu všemu začal dodávat kuráž pervitinem.

Po prvním trestu bylo vše ještě víceméně v pořádku. I když zejména prarodiče můj život těžce nesli. Protože jsem dokázal něco, co zatím nedokázal nikdo jiný v rodinné historii. Avšak přestože jsem byl tou černou ovčí, stále jsme se všichni vídali a povídali si o životě. Po jedné takové mojí návštěvě se loučím s tím, že se zase brzy ukáží. Ale přišla vazba, tříletý trest, spousta studu a neschopnost alespoň napsat.

Říkal jsem si, že to všechno vysvětlím po výstupu. Ovšem bylo to ještě těžší. Pocity trapnosti celé situace a neustálé odkládání, obavy ze špatného přijetí. To vedlo k tomu, že jsem nikoho z blízkých dlouhá léta neviděl.

Byť jsem již dlouho nebyl s dosavadním životem spokojen, ten mne vlekl svou setrvačností dál. Zdálo se mi strašně těžké na tom něco změnit, ale během pár týdnů ve mně uzrálo rozhodnutí, a od té doby je to tak snadné, až bych si natloukl, že jsem se neodhodlal dříve. Ale vše má asi svůj čas a já třeba dodnes nechápu, že mě k nápravě přiměl holka, která měla ve svých dvaatřiceti více problémů sama se sebou než já.

Dnes si pravidelně volám s otcem, společně s bratrem tu dokonce za mnou dvakrát byli. Mám schválenou léčbu ve Věznici Kuřim, kde budu mít návštěvy každý měsíc, a především mám důvěru v to, že mi tohle vše pomůže po letech trápení žít trochu šťastnější život.

Robert Blažek, Věznice Horní Slavkov

Moje všechno versus pytlodajka z Ústí

Celý můj příběh začíná v mých 8 letech ve druhé třídě ZŠ, kdy se po mnoha ošklivých scénách rozvádí rodiče, a já si přísahám, že nikdy neudělám svým dětem ... to samé. V pubertě si naivně nalhávám, že jako jediný chlap mamce pomáhám a jsem jí oporou – v realitě takovou, že mám výběrovou školu (jen díky odříkání mamky) a po vojně lukrativní zaměstnání (díky rodině). Nalhávám si, jak je vše fajn a začínám hrát automaty. Výsledek = všechny obelžu, o vše přijdu a ještě nechám rodině dluhy při odchodu do Bohnic, kde bojuji se závislostí.

Následně začínám od píky z ulice a odjíždím do hor, za práci. Pomalu se stavím na nohy a poznávám krásnou dívku, která i ve své komunitě udělá volbu mezi mnou a rodinu a v průběhu společných let mi porodí dvě krásné zdravé dcery. A i když je naše soužití – „moje rodina“, jak na horské dráze, dokonce proložené mým prvním výkonem trestu. Což je opět k úvaze: lhát sám sobě, že jsem páchal, aby mé holky měly = úplný nesmysl, stačilo se uskromnit, či najít lepší práci.

Na sklonku dospělosti jsem utekl k automatům z nudy – vše jsem měl. Nyní na sklonku rodičovství a otcovství, zastávání hlavy rodiny, jsem v touze po (falešném) „štěstí“ viděl stereotyp a ne štěstí, které jsem měl, utekl k drogám a začal opět lhát ...

Auto, zázemí, peníze a chuť – to vše pravděpodobně přilákalo do mé přítomnosti (v té chvíli, v mých očích sladkou) spřízněnou duši. V realitě zadanou matku z 5člené rodiny, která utíká od dětí a povinností s kýmkoliv, kdo má drogy a chce jí dělat dobře. Tím, že tak tráví celý život, má lži a omotání naučené k dokonalosti.

Stal se ze mě pes na vodítku, který klesl nehlouběji, jak mohl a okradl vlastní děti. Zoufalý, zfetovaný, z ulice - končím tam, kam zjevně patřím, ve vězení. Opět nemám nic a ztrátu dospívání dětí (svůj životní slib) jsem nesplnil. Je mi přes 40 let a až mě pustí – jsem vůbec k něčemu dobrý? Nestanu se do třetice třeba alkoholikem? Mamka je utrápená, že po ní stále něco chci, ženu s dětmi – dle reakcí po telefonu spíše obtěžuji a já? Víím, že to zvládnou a budu tu i já pro vás, miluji vás ...

Libor Klekner, Věznice Oráčov

Když srovnám.. dětský domov byl nejlepší

Tohle není příběh ale skutečnost, kterou jsem prožil. Jmenuju se Analaj Peter a narodil jsem se v Karviné. Už jako mimina se mě matka zřekla. Už jak mě rodila, tak mě nechtěla. Takže jsem vyrůstal v kojeňáku.

Když jsem byl už větší, dali mě do děcáku, odtamtud si pamatuju jen špatné věci. Každou noc tam s námi byla jedna paní, která se o nás starala. Každou noc nás mlátila přes ruce kusem dřeva anebo nám mazala tu zelenou pálivou mast na ruce do očí. Do teď si to pamatuji, byla to hrůza. Byly i horší věci, které nám dělali, ale psát to nebudu, protože se za to stydím.

Potom mě odvezli jinam do dětského domova, a to do Vrbna pod Pradědem. Tam jsem začal chodit do školy, škola mě bavila, sportoval jsem. Prostě jsem se učil být soběstačný. Hodně jsem se tam naučil. V 11 letech si mě vzali pěstouni. Jsou rodiny, které nemůžou mít vlastní děti, a tak zkouší adopci, aby daly dětem lásku a aby je slušně vychovaly. Ale já jsem takové štěstí neměl. Nebyl jsem neviňátko a nejsem.

Dělal jsem průsery jako puberták, ale i když jsem nedělal průsery, tak jsem byl nejhorší. V 17 letech jsem šel na učňák na obor kuchař v Novém Městě nad Metují u Náchoda. Byl jsem na intru a zamiloval jsem se. Ta láska vydržela dva roky. Jednou jsem byl s tou holkou domluvený, že pojedou k ní domů do Hronova a že půjdeme na dízu.

Tak jsem po praxi zavolal pěstounce a řekl jsem jí, že pojedu za Lenkou a přijedu v sobotu. Co si myslíte, že se stalo? Začala na mě rvát, že buď dám přednost domovu nebo Lence. Samozřejmě jsem ani nezaváhal a řekl jsem, že dám přednost Lence. A tak to začalo. Pěstounka mě vyhodila z baráku, a tak jsem si zařídil bydlení v Domě na půl cesty, to je středisko pro mladé lidi, kteří nemají kam jít. Prostě jsem zjistil, že tihle pěstouni si vzali 15 dětí do péče kvůli penězům.

Po nějaké době jsem začal krást po krámech, za to jsem šel do výkonu trestu, seděl jsem v Kolové. Chodil jsem tam na brigády a bylo nás tam asi deset kluků. Po pár dnech mě oslovil jeden odsouzený, jestli jsem Analaj a já mu řekl, že jo, a tak se zeptal, jestli jsem z Karviné a že zná moji rodinu – vlastní, a tak jsem začal vyprávět, že jsem je od malička neviděl. Druhý den mi přinesl známku a obálku a adresu na mou vlastní rodinu. Mně to udělalo velkou radost, ale měl jen jsem z toho i strach. Představte si to, že já jsem od malička neviděl vlastní rodinu a našel jsem ji v 33 letech, byl to pro mě šok. Sebral jsem odvahu a napsal jim. Po týdně jsem dostal dopis i s fotkami mé rodiny, byl jsem moc rád za to, že už někoho mám. Po výkonu trestu jsem jel tady do Karviné. Otec zemřel na rakovinu, takže zůstala jen matka a mých 8 sourozenců.

Přijel jsem večer na vlakové nádraží a tam čekala sestra Gábina s bratrem Mikulášem. Když jsem je viděl, začal jsem brečet a oni také, objali jsme se, nasedli do taxi a jeli domů. Byl jsem nervózní z toho, že uvidím svou matku. Přijeli jsme do baráku, otevřely se dveře a v nich stála máma. Viděla mě, objala mne a brečela a omlouvala se a říkala, ať jí odpustím. Já jsem jí odpustil. Dali mě do dětského domova, protože žili bídně a nechtěli, abych se trápil.

Po týdnu jsem se zaevidoval na úřadě práce a sehnal si bytovnu. Chodil jsem na brigády a pomáhal jsem celé rodině. Po nějaké době jsem se odstěhoval mimo Karvinou. Začal jsem krást po krámech, a samozřejmě že jsem pomáhal rodině finančně. Potom mě zavřeli na 27 měsíců. Nedostal jsem ani jeden dopis a to mám za sebou 100 dní, a tak vidíte, jaká je to rodina.

Takže když to srovnám, pěstouni si mě vzali jen skrze peníze. A vlastní rodina, tam je to tak, že tam není mateřská láska, jsem pro ně cizí člověk. A když jde o dětský domov, ten byl nejlepší, protože jsem se naučil žít samostatně, to znamená: škola, uklízet si, být pořádným člověkem.

Tímto chci ukončit mé trápení. Celý život se s tím peru, někdy je dobré se z toho vypsát anebo si s někým promluvit.

A tak se s vámi loučím a snad se vám to bude líbit.

S úctou Analaj Peter, Věznice Horní Slavkov

Nezáleží na tom, jestli jste měli dobré dětství nebo špatné

Ahoj,

jmenuji se René. Pocházím z Brna a je mi 27 let. Pocházím z početné rodiny. Mám 4 bratry a 1 sestru. Začnu tím, že jsme bydleli všichni v jednopokojovém bytě, šest dětí, táta a máma. Nebudu vám lhát, do svých 12 let jsem spal na zemi na matraci. Měli jsme jen dvě postele, na kterých spali ti nejmladší.

Táta se nás od malička snažil vychovat co nejlépe. Věděl, že vyrůstáme v nejhorší ulici, kde byl samý darebák. Pamatuji si, že náš dvůr vymaloval na barevno. Náš dvůr vypadal jako vězeňský koridor bez klece, ale byl barevný. Většinu času jsme trávili tam. Táta chodil do práce. Máma se starala o domácnost, s mým tátou to lehký neměla. Naše výchova byla tvrdá, nechtěl, abychom skončili jako on. Táta si sám odseděl 15 let. Nechtěl, abychom dopadli stejně. Pamatuji si, že když jsem ukázal tátovi, že mě jeden kluk zmlátil, tak jsem dostal výprask ještě od něho za to, že jsem se nechal.

Ve škole jsem se učil dobře, bavilo mě čtení a tělocvik. Domů jsem nosil jedničky. Jednou jsem domů přitáhl pětku z dějepisu, za což jsem dostal výprask a šel jsem dohola. A takto tvrdou výchovu jsme měli všichni. Nejvíce to schytával nejstarší bratr. A máma to s tátou měla hodně těžký. Táta jí hodně mlátil, skoro za vše. My jsme byli v pokoji a prosili jsme, ať už ji nechá být. Máma od něho vždy odešla a táta jí to vracel tím, že nás dal do domova. Vždycky ještě ten den si pro nás přišli z úřadu. Vždycky jsem se schoval pod křeslo v pokoji a nějaká paní po mně natahovala ruce. Byla tam vždy i policie, to kvůli mámě. Bojovala za nás, ať nás nechají být. Takže jsme všichni skončili v domově. Nebylo tam špatně, měli jsme tam plno hraček a taky každý svou postel. Byli tam tety, které se k nám chovaly hezky. Byli jsme tam vždy jen měsíc. Pak přišla máma i s tátou. Řekli nám, že jedeme domů. Bylo to dobrý, přinesli nám sladkosti a dostali jsme pusy i od táty. Takto to chodilo u nás doma.

Chodil jsem na základní školu. Školu jsme měli přímo naproti našemu baráku, máma viděla přímo na hlavní vchod do školy. Vždy když jednomu z nás skončila škola, byla v okně a čekala, až vyjdeme ze školy.

Táta byl nemocný. Jednoho dne jsem s ním šel do práce, ale domů jsem odjel s policií, táta zemřel. To mi bylo dvanáct let. Od toho dne se všechno změnilo. Máma zapíjela žal chlastem, s tátou byla přes 20 let a na výchovu šesti dětí byla najednou sama. Trvalo to skoro rok, než se z toho dostala. Musela s tím přestat, měla nás a my potřebovali mámu.

My, ti starší, jsme se museli starat o ty menší, nejmenšímu byl rok. Po škole jsme vždycky chodili na sběr papíru i železa, vždy jsme koupili chleba a něco na něj. Kolikrát jsme neměli vůbec nic, do školy jsme chodili bez svačiny. Někdy se máma ukázala ve třídě se svačinou. Obešla všechny třídy, ve kterých jsme byli. Školní jídelna? To byla jediná místnost, ve které jsem nikdy nebyl.

Táhlo mi na čtrnáct, doma už táta nebyl a mně nic nehrozilo, zhoršily se mi známky a začal jsem chodit za školu. Chodil jsem po velkých nákupních centrech, začal jsem kouřit cigarety. Máma nevěděla, co se mnou. Do toho jsme se museli odstěhovat z bytu, jelikož byl psaný na tátu a byl na něm veliký dluh. Zeptal jsem se "Mami? Kam teď půjdeme?". Začala plakat, věděla, že jí nás vezmou. Ty nejmladší šli do dětského domova, my jsme zůstali u babičky.

Našel jsem si holku. To záškoláctví pokračovalo, dokud to máma nezjistila. Když si ji zavolali do školy, nevěděla, co jim říct, cokoliv by jim řekla, by bylo proti ní. Já dostal poslední šanci a výprask páskem.

Můj mladší bratr Richard byl pořád se mnou. Byli jsme si hodně podobní. Vše špatné co jsem dělal, dělal i on. Zanedlouho jsme šli do pasťáku. Už tam nebyly tety a miminka, byli tam jen samí darebáci. Moc nás nehlídali, takže se dalo utéct kdykoliv, což jsme taky udělali. Nemohli jsme jít domů, a tak jsme přespávali, kde se dalo. Domů jsme se chodili jen vykoupat a najíst. Samozřejmě že máma věděla, že jsme utekli, ale bylo pro ni těžké nás vyhodit nebo nás udat policii. Samozřejmě nás několikrát chytila policie a odvezla zpět do pasťáku. Mě převezli do Jihlavy do diagnostáku. Bratra Ríšu semnou.

Odtamtud jsme taky utekli, já jsem byl na útěku víc jak rok. Bratr to měl těžší. Policie ho znala, takže nemusel říct ani jméno. Já jsem vždy řekl jiný iniciály, které jsem si nacvičil. Na útěcích jsme s bratrem začali brát drogy a krást. Já jsem v tom dobřej, věděl jsem kde a kam. Bratr byl můj komplic. Začali jsme brát pervitin. Po roce jsme přišli na herák, což je nejvíc návyková látka, spíše fyzicky, bez ní jsem nedal ani krok, musel jsem krást hodně. Máma nás prosila, ať přestaneme, klečela mi u postele a plakala. Za měsíc zhubla přes 10 kilo, byla z toho na dně. Jednoho dne sbalili mého bratra Richarda. Skončil v base. Těžce jsem to nesl.

Ten nejstarší bratr byl jiný. Pracoval, našel si holku, se kterou si udělal dítě. Neukradl ani žvýkačku. Zato já a Ríša jsme byli " černé ovce rodiny". Týden po tom, co zavřeli bratra, zavřeli i mě. Já vyfasoval 38 měsíců, bratr 30 měsíců. Jojo, už to nebyl dětský domov nebo pasťák, tady byli muži v uniformách a vysoké zdi s ostnatými dráty. Každé ráno jsme se museli postavit k celám, aby nás velitel spočítal. Poté byla prohlídka.

Byli jsme mladiství, proto jsme u sebe nemohli mít tabák. Takže jsme měnili sladkosti a cokoliv, co šlo, za tabák. Jídlo bylo strašný. Vařili to vězni, nikdy jste nevěděl, čím flusanec tam máte. Dny tady utíkají pomalu. Panují zde přísná pravidla a tvrdá ruka ze strany bachařů. Jsou tady vězni, co znásilnili děti a nikdy nevíte, komu tu přeskočí dřív. Vždy musím být připraven.

Dnes mi je 27 let. A víte, kde jsem? V base, opět. Sedím po třetí. Můj bratr Ríša se před půl rokem oběsil v cele. Zabil se. Doma nechal tři krásné holčičky. Nesu to špatně, tak jako rodina. Ale já jsem ho znal nejlépe. Ted' jsem ve věznicí na bezdrogové zóně. Jsou tu lidé, kteří se zajímají právě o tuto problematiku.

Chci se naučit srozumitelně komunikovat, můj bratr mi otevřel oči. Tím, že se člověk trápí a má to těžké od mala. Největší chyba je, když začne přemýšlet o tom, že už to dobrý nebude. Drogy to jen zhorší, ubližuješ sám sobě a také lidem kolem sebe. Já nepoznal nic, jen bídu, žal a drogy. Každý jsme někdy dole a někdy nahoře. A pokud vám nabízí pomoc, tak ji s radostí přijměte. Já si pořád říkal, měl jsem špatný dětství, to proto jsem tak skončil, můj bratr taky.

Ale to není pravda, každý máme na výběr a nezáleží na tom, jestli jste měl dobré dětství nebo špatné. Já si dnes uvědomil, že ještě pořád jsou kolem mě lidi, kteří stojí za to, to alespoň zkusit. Nemůžu nic ztratit, jen získat. Nebude to sice lehké, ale když jsem vydržel všechno to, tak už můžu vydržet cokoliv. Jsem ve věznici a komunikuji s lidmi, kteří jsou tam venku. Jezdí sem za mnou a pomáhají mi se vším, jelikož mám dluhy. Nic nemám, nemám přítelkyni, nemám kamarády, nemám střechu nad hlavou.

Ale jedno mám a to je NADĚJE ... Neohlížejte se za tím, co bylo, to vás stáhne na dno. Něco končí a něco začíná. Nikdy není pozdě na to, začít normální život. Nikdy neudělejte takovou chybu, jakou jsem udělal já. Neviděl jsem nic, jen to, co jsem nechával za sebou. Tam venku jsou lidi, co za to stojí. Život neskončil, nemůžu to vzdát a pokračovat pořád v lítosti sám nad sebou. Pokud možno se poučte z mých chyb ... Jedno máme společné a to je NADĚJE.

René Kroka, Věznice Příbram

Babičko, hraješ hru?

S rodinou se vídám, i když každá návštěva, kterou se snažím brát s humorem, mě vždy na několik dnů naprosto odrovná. Vidím své děti, vidím bolest v jejich očích, vím, že můj pobyt tady je zabíjí, a přesto každou návštěvu se snaží být v pohodě.

Nejlepší je můj vnouček, tomu syn vypráví, že babičku hlídají policajti, aby mu ji neukradl někdo a že babička hraje hru a až ta hra skončí, babička se vrátí za ním domů. Evidentně je spokojený, takže když návštěva končí, vnouček se loučí se slovy "babičko hraješ hru?", a já s úsměvem na rtech ale přitom s krvácejícím srdcem odpovím "ano miláčku, hraju hru, ale neboj, brzo skončí". On se usměje a spokojeně bez pláče odchází.

Můžeme každý den telefonovat, tedy pokud máte tam venku někoho, kdo vám dobývá kredit. Takže slyšíte je, jdete k telefonu a modlíte se, ať je vše v pořádku. Žijete tu v neustálém napětí, strachu o své nejbližší, zvláště teď v době covid-viru. Nikdy nikdo, kdo tady nebyl, nepochopí! Ani nemůže pochopit. Tady jsem pocítila, co je smutek, beznaděj, strach o své blízké i o sebe samu, strach, co bude tam venku, až se vrátím, strach a obavy, aby vám to ti nejbližší nevyčetli, nezavrhli vás, aby se k vám lidé, které jste znali, stýkali se s nimi, neotočili zády.

Já se bojím dne, až můj vnuk pochopí, kde je jeho babička, která je jeho nej, nej, babičkou. Babička, která jako první stála přede dveřmi, když se ozval jeho pláč. Jak zareaguje, co bude dál? Kdo ví.

Všichni tam venku na nás pohlíží jako na odpad, myslí si, jak je nám tady dopřáno. Ale věřte, i tady jsou lidé, lidé, co mají srdce a svědomí. Já tomu říkám "peklo", dům smutku, a věřte i muži pláčou. Tím se neospravedlňuji, spáchala jsem a musím být potrestána, ale trest by mohl být mírnější.

V tomto prostředí poznáte, co jste možná ani nikdy nechtěli poznat, žijete mezi lidmi, s kterými žít nechcete, a přesto musíte. Každý den stereotyp, sčítáky, aktivity, práce, jídlo, televize a stále dokola, někdy máte pocit, že ani nemůžete vyjít normální.

Máte kolikrát chuť skončit, ale vždy se včas zastavíte, protože nemáte právo ublížit těm, co na vás čekají, co vám dali šanci. Pokud ovšem tam venku nikoho nemáte, anebo ti venku to vzdali, odepsali vás, je to hrozné. Abyste vydrželi - musíte mít jistotu, jistotu tam venku. To je moje naděje do budoucnosti vrátit se k rodině a těch několik let, co mi zbývá, s nimi plnohodnotně prožít a vnukovi dokázat, že jeho babička je ta nej, nej ...

To je můj příběh a vám všem tam venku posílám vzkaz: „Važte si svobody. Říká se, že zdraví je nejdůležitější, ano je, ale svoboda ta je také důležitá“.

Anonym, Věznice Světlá n. Sázavou

Přestože jsem ve vězení, nás to se ženou ještě více spojuje a posiluj to naši lásku

Jsem chlap, lev s duší poety a odpykávám si trest za své prohřešky... Byl jsem ženatý. Z manželství mám jizvu na srdíčku, ale taky báječného, krásného syna. Ženu jsem poznal, chodili jsme spolu, pak se vzali a po čase se narodil malý andílek.

Život dává, ba i bere, a tak jednoho dne přišel zvrát, rozvod a vše bylo rázem pryč. Bral jsem to jako konec všeho, se ženou jsme byli dva věčně se hádající cizí lidé a já ztratil smysl života. Žil jsem laxním postojem k životu, rezignoval skoro na vše a tím se začaly kupit problémy...

Jednoho dne jsem se vnitřně rozhodl, že začnu nový život, snil jsem o hodné ženě a klidném životě, ale měl jsem strach něco začít. Osud mi do životní cesty posílal spoustu žen, ale já cítil, že mě čeká něco jiného, a tak jsem se od všech držel zpátky...

Až jednou... Do života mi vstoupila Mia. Nebo já jí? Spíše jsme si vzájemně zkřížili, vesmírem ubíhající, životní dráhy. S podobným životním osudem jako já, se stejným smýšlením, ale i se stejným strachem otevřít si srdce lásce a mít nový vztah. Mia je anděl, jenž mi dal nový vítr do plachet, smysl života a sílu překonat obavy a milovat. A ona to vidí stejně zase vůči mně. Život zase chutnal po medu a byl jsem zase šťastný...

Jenže... dohnaly mě mé chyby, které jsem učinil po rozvodu. Jako první jsem dostal trest odnětí svobody na půl roku, k tomu se přidal druhý trest odnětí svobody na rok a nyní vám píší z Ostravy, kde jsem na týden - soud ohledně podmínky a nedopadne-li to, přičte se mi k trestu dalších deset měsíců. Z pár, asi banálních, prohřešků to vypadá na 28 měsíců. Za sebou z toho mám 7 měsíců. Z krásně rozjetého života, nového a naplněného, se stala nucená odluka s mou novou ženou. Myslel jsem si, že je to už vážně konec a zase přijdu o ženu. Cítil jsem se ublížený, našťvaný na svět, rezignovaný – zase...

Uběhlo pár týdnů od nástupu do vězení a začalo mi to docházet, to není konec, ale stále nový začátek. Životní zkouška, zda si zasloužím být šťastný. A tak, přestože jsem ve vězení, nás to se ženou ještě více spojuje a posiluje to naši lásku. Každý den si voláme, píšeme si vzájemně desítky nádherných a vždy originálních dopisů. Denně si říkáme, jak moc se milujeme a těšíme se na sebe. Celá rodina při mně stojí a všechny to nějak stmelilo. Dokonce i s bývalou ženou se vše uklidnilo, po telefonu se sem tam bavíme o našem synovi, klidně a v pohodě. Bez problémů komunikuje s mou rodinou, vozí rodičům syna a vlastně vztahy jsou nejlepší jaké kdy byly.

Dozrál jsem k uvědomění a pokoře. Přestože můj advokát říká, že mám nepřiměřeně přísný trest, já ho přijel s pokorou, nelituji se a nezoufám si.

Trápí mě však to, že můj syn nemá tátu, rodiče syna, sourozenci bratra, žena muže, přátelé přítele, ale sebe nelituji - vydržím - mám proč. Stojí to za to. Těším se z každého dne, co jsem na světě a nejvíce se těším, až přijde poslední den tady ve vězení. Chodím tu do práce, pracuji v kuchyni, s lidmi vycházím, učím se na kytaru, což jsem celý život odkládal a trpělivě čekám. Dokonce jsem napsal synovi k narozeninám knihu...

Odpykám si svůj trest a poběžím domů, obejmout syna, svou milovanou Miu a všechny blízké človíčky. Odpykáním trestu vyčistím poslední své chyby z minulosti a beru to jako životní zkoušku síly své vůle a naší lásky s partnerkou.

Nebýt ve vězení, asi bych si nikdy nevážil věci, jež venku lidé berou jako samozřejmost. Projít se bosky po louce, cítit vůni lesa, vidět sladce spinkat své dítě, obejmout svou ženu...

Takže... asi to tak mělo být.

Martin Wrubel, Věznice Břeclav-Poštorňá

Droga byla jediná láska

Jmenuji se Alex a neměl jsem v životě jednoduchý osud. Narodil jsem se v porodnici v Ostravě. Moje máma mě odložila, protože šla do vězení a já až do 5 let vyrůstal v kojeneckém ústavu. Moje máma se sice vrátila a opět si mě osvojila, ale po 3 letech šla znovu sedět. A já putoval do dětského domova. Hm, nebylo to jen negativní. Bylo to tvrdé, to je pravda, ale já jsem bojovník a dalo mi to sílu a spoustu zkušeností.

To pozitivní je to, že jinak koukám na lidi, kteří nemají rodinu. Bolestivé (pro mě) je to, že jsem nikdy nepoznal mateřskou, nebo otcovskou lásku a neměl péči rodičů. Každé dítě by mělo poznat, že tady na světě je někdo pro něj.

Umíte si představit, že člověk, který vyrůstá v takovémto prostředí, nemá daleko k drogám-i mě to potkalo. Co to má společného s mou rodinou? Dostal jsem se nakonec do past'áku, a když mě v 18 propustili, tak jsem zjistil, že je moje máma v Anglii. A vydal jsem se za ní. Nicméně stejně to nefungovalo. Asi jak jsem vyrůstal celý život bez ní, tak mě nebyla schopná přijmout, natož mi dát mateřskou lásku.

A tak jsem tam začal žít na vlastní triko, začal jsem tam fetovat. No, to je slabé slovo, hodně crack, heroin, marihuana. Droga byla jediná láska. Nakonec jsem se dostal až do věznice v Anglii. Odtamtud jsem byl deportován do Čech, kde jsem nakonec žil na ulici a užíval pervitin. Nevím, co přesně se stalo, ale byl jsem na dně.

Jednoho dne, v noci, když mi došlo, v jaké situaci se nacházím, byl to takový rozstřel, tak jsem se rozhodl skočit z okna z 3. patra. A skutečně jsem skočil. Nyní jsem na vozičku a čekají mě ještě 4 operace. Tento konec má i světlejší místa. V nemocnici jsem potkal úžasnou ženu, se kterou jsem doposud. A ve věznici, kde jsem nyní, protože mě doběhl nějaký škraloup z minulosti, jsem našel cestu a obrátil se k Bohu. Přijal jsem do svého srdce pána Ježíše Krista, nechci už fetovat, a věřím v boží lásku. Boží láska vítězí, Bůh Vám žehnej.

Jmenuji se Alex a toto byl můj příběh. Pokud bych zvítězil, tak bych chtěl svou výhru věnovat nejmladšímu dítěti v dětském domově Čeladná.

Alex Jóni, Vazební věznice Ruzyně

Těžší než vězení bylo získat si dětský úsměv

Už od dětství jsem si musela získávat pozornost tím, že jsem dělala průsery. Bojovala jsem o pár vět od mého otce a mými zbraněmi tehdy byly kázeňské přestupky, špatné známky, nadávky a vzrůstající agrese. A to v době, kdy se má rodina rozpadala.

Čas utíkal a přišly krátké známosti, prášky, psychiatrické léčebny, diagnostáky, útky z nicoty do ještě větší nicoty a drogy. Zlom přišel v den, kdy jsem zjistila, že jsem v sedmém měsíci těhotenství. V ten moment pro mě začal nový život. Moje Sašenka byla mou nadějí. Dokud jsem o ni nepřišla.

Když se na to podívám zpětně, byla to má chyba. I když jsem přesvědčená o tom, že má máma si kompenzuje to, že přišla o mě a nedokázala mě vychovat.

Odstěhovala jsem se do Prahy a začala žít. Dokud jsem se nedostala k jehle. To byla má konečná stanice. Prošla jsem si vším, co ulice nabízí. Od krádeží po prostituci. Od El Pasa k vaření pervitinu a k jeho distribuci kvůli zisku až k opiátům a následnému předávkování. Přežila jsem svou smrt s menšími následky. A pak přišlo vězení, které mi naposled zachránilo život.

První dny byly těžké. Bylo těžké zvládnout třítydenní krize. Vybudovat si tu respekt, toleranci a chvíli klidu. Ale mnohem těžší bylo mluvit s rodiči. Získat si zpět jejich důvěru alespoň na 60%. Získat si Sašenky úsměv, přítulnost a pár dětských vět, které mi dodávají sílu k boji o přežití.

Je tu spousta banálních pravidel, systém, který podle mě nedokáže napravit někoho, kdo se procházel po morálních dně. Ale naději na lepší zítřky či budoucnost nám nikdo vzít nemůže. Bojujeme, i když nám život hází klacky pod nohy, snažíme se řešit neřešitelné z izolovaného prostředí. Pláčeme, když slyšíme své děti a rodinu v telefonu. Smějeme se, když na chvíli zapomeneme, že nás od vás drží katr. Mám ještě dost před sebou, jak let, tak práce na sobě samotné i práce v budování důvěry.

Věřím v sama sebe.

Karolína Termotová, Věznice Světlá n. Sázavou

Máš můj dík, mami. Tvoje Helča.

Vyrůstala jsem v neúplné rodině. Mně a mému bratrovi se otec oběsil. Mamka se znovu vdala a máme další sourozence, dohromady je nás pět. Mamka nás vychovala sama a obětovala nám celý svůj život. Tak je tomu doposud. Vychovává nám i naše děti. Sestře tři děti. I přes všechnu její lásku k nám jsme já a můj starší bratr skončili ve vězení. Ne jednou, ve vězení jsem počtvrté.

I přes to všechno při nás mamka stojí. A stále je nám velkou oporou. Je mi 36, v 15 letech jsem utekla z domova a otěhotněla. Nedokončila jsem ani učiliště. V 18 letech jsem se vdala, po necelých 3 letech jsem se rozvedla a vrátila se zpět k mamce. V tu dobu, kdy mě syn nejvíce potřeboval, jsem se svými sourozenci utíkala ven.

Syna jsem nechávala mamce, ta k tomu vychovávala ještě našeho nejmladšího brácha. Syn začal být ve 3. třídě na mě agresivní. Ale až postupem času jsem zjistila proč. Protože každé dítě chce maminku. Čas vrátit nejde a já přišla o to nejcennější, o výchovu svého syna.

V roce 2016 jsem dostala syna do péče a chtěla jsem mu vynahradit čas, co jsme ztratili. Bohužel bylo pozdě. Syn si našel přítelkyni a má krásného syna. Co Bůh nechtěl, také můj syn je ve vězení. Tudíž mohu tvrdit, že mamka měla a má vždy pravdu. Matka trpí pro své děti, až když to člověk zažije na vlastní kůži. Chci poděkovat svojí mamce za její lásku, péči a pochopení. Máš můj dík, mami. Tvoje Helča.

Helena Čechová, Věznice Nové sedlo, objekt Drahonice

Syna jako já bych vydědil

Život se dá žít na mnoho způsobů. Můžete jej třeba prohrát v herně při ruletě nebo na automatech. Také ho můžete prožít jako zloděj, který je nepolapitelný. Každopádně se ale žádná kniha nemá soudit podle obalu. Já si vybral cestu drog, trávy, LSD, extáze a pervitinu a mnoha jiného.

Má sestra Radka, která je z mých sourozenců nejstarší, odcestovala již zamlada do Říma a už tam zůstala. Vždycky to byla chytrá hlavička. Také má vysokou školu a mě jako bratra vždy milovala. Škola mi šla a ani jsem se nemusel moc učit, a tak mi sestra zařídila soukromou školu, ve které jsem vydržel tři roky. Začal jsem mezi svými kamarády roznášet trávu a oni ji kouřili se mnou. Brali jsme extázi a žili krásný, spokojený život do doby, kdy si všeho všimla má maminka. Začal jsem si uvědomovat následky toho, co dělám a bylo mi to jedno. Vedlo to tak daleko, že jsem trávu mixoval s LSD a extází. A aby toho nebylo málo, začal jsem si píchat pervitin. Což, jak je jasné, ničemu nepomohlo. A já na tom byl hůř a hůř. Ale nikdo kromě rodiny mi to neřekl. Tak to šlo 20 let. Rodina s tím bojovala, hlavně maminka. Ale také i má sestra Radka, které se narodil syn Nero. Postupně jsem si začal uvědomovat, že mám synovce, který mi časem říkal slova jako: „strejdo, miluji tě“ a „kdy zase přijedeš?“. Ale já jsem opět skončil ve výkonu trestu. Nero rostl a já jsem si začal uvědomovat, že životní styl, který jsem si vybral, mi bere to, co si v životě nekoupím a to je čas, který jsem promarnil, na místo toho, abych ho strávil se svojí rodinou. Teď vidím svoje synovce jen na fotkách, ale přeci, alespoň to.

Rodina nade mnou našťěstí nezlomila hůl. Čemuž se opravdu divím, protože mně udělat syn takové věci, už bych ho opravdu vydědil. Protože kdyby promarnil 11 let ve výkonu, co s ním. Komu není radno..... nekoupí ani v apatyce.

Teď chci začít nový život, úplně jiný a v Římě. Ale už teď vím toto: nebude to jen tak za jeden den, se svými démony budu bojovat minimálně rok, než se pořádně hnu z místa. Ztratit důvěru rodiny, to je to poslední, co by člověk chtěl. Miluji je šíleně moc a obdivuji je za jejich úsilí, které do mě vkládají a za to, že tu pořád pro mě jsou. Teprve teď v dospělosti jsem pochopil, co má slovo "Rodina" za význam. A vím, že to není samozřejmost. Možná že teď, když toto čtete, říkáte si: klasika, já jsem si říkal totéž, když jsem četl něčí příběh. Ale promarnit 11 let života, za tu dobu se už dá něco vybudovat. Tak pozor lidičky, zlo se skrývá i za dobrými věcmi, ano lidičky.

PS: Slovy jednoho mudrce a to mojí maminky: „nezáleží na tom, co jste dělali v minulosti, ale na tom, čeho chcete dosáhnout v budoucnosti“.

Filip Kempa, Věžnice Horní Slavkov

Strašně moc jsem se bál říct rodičům, že jdu do vězení

Chtěl bych se s Vámi podělit o svůj stručný, byť zajímavý životní příběh. Před nástupem do výkonu trestu jsou pocity smíšené, jelikož nevíte, co Vás čeká. Jak se blíží den nástupu, začnete být víc a víc nervózní. Začal jsem sledovat videa na YouTube, abych zjistil alespoň něco o tom, co mě čeká. Četl jsem různé články, ale nic není takové, jako zde. Dva dny před nástupem jsem nebyl schopný nic sníst, prostě jsem byl celý křeči.

Měl jsem suprový život, ano sice jsem udělal před dvěma lety pár průserů, ale teď jsem měl vše. Hrál jsem hokej, měl jsem skvělou přítelkyni, která mě ve všem podporovala a před nástupem mi furt opakovala, že to zvládneme.

V den "D" mě přítelkyně odvezla před vazební věznici, kde jsme se loučili snad hodinu a zde jsem jí také řekl, že pokud by se se mnou chtěla rozejít, tak to pochopím, ale ona mi razantně řekla že ne, že to prý zvládneme. Ještě jednou jsem jí řekl, ať to raději udělá teď, než aby to pak dělala přes dopis. Samozřejmě mi po týdnu přišel dopis, že je konec ať už jí nepíšu... Asi si dovedete představit, jak jsem se cítil.

Vrátíme se teď ještě před bránu věznice, kde se stala ještě jedna, pro mě dost zásadní věc. Strašně moc mě to mrzí, že jsem to neudělal dříve, ale tak strašně moc jsem se bál říct rodičům, že jdu do vězení, že jsem jim to sdělil až po telefonu, když jsem stál před branou věznice. Měl jsem slzy v očích a nebyl jsem schopný slova.

V jeden den najednou přijdete úplně o všechno až na jedno a to je Vaše rodina! Ta Vás nikdy nenechá ve štychu. Mrzí mě, že jsem jim několikrát lhal a neposlouchal jejich rady do života, už dávno jsem mohl být jinde.

Je pravda, že díky výkonu trestu konečně jako rodina táhneme za jeden provaz a to je vlastně to nejdůležitější. Důvěřovat si a pomáhat navzájem a hlavně být k sobě upřímní, i kdyby ta pravda měla sebevíc bolet. Jsem rád, že jsem se to tu naučil.

Teď se ještě vrátím do momentu nástupu. Zazvoníte na zvonek věznice a najednou se Vám v hlavě začne honit x myšlenek na to špatné, co jste za svůj život udělali a říkáte si, jestli by nebylo lepší nastoupit až jiný den. Po chvilce zabzučí bzučák a v hlavě nastane ticho, skoro nic nevnímáte. Odevzdáte OP a na Vás to všechno padne. Po kontrole Vás nechají čekat několik hodin v čekárně, kde se dostaví první myšlenky, které směřují k tomu, že to bude hodně dlouhá cesta.

Poté Vás dají na nástupní oddělení, kde je mix všech barev pleti, mezi nimiž jsou lidé, kteří neplatili alimenty i lidé, kteří páchali násilné trestné činy. A tady to vše začíná, čtete vzkazy na zdech, posloucháte příběhy ostatních a říkáte si "sakra, co tu dělám?".

Je to strašný nápor na psychiku, a pokud jste alespoň trochu normální, až tady zjistíte, že nikdy už nic špatného neuděláte.

Nebýt mé úžasné rodiny a pár dobrých přátel, tak to tu zvládám horko těžko. Až tady zjistíte, kdo za to stojí. Nepřeju nikomu, aby to strávil byt' jen jednu minutu, lepší si to vše přede promyslet a myslet na následky.

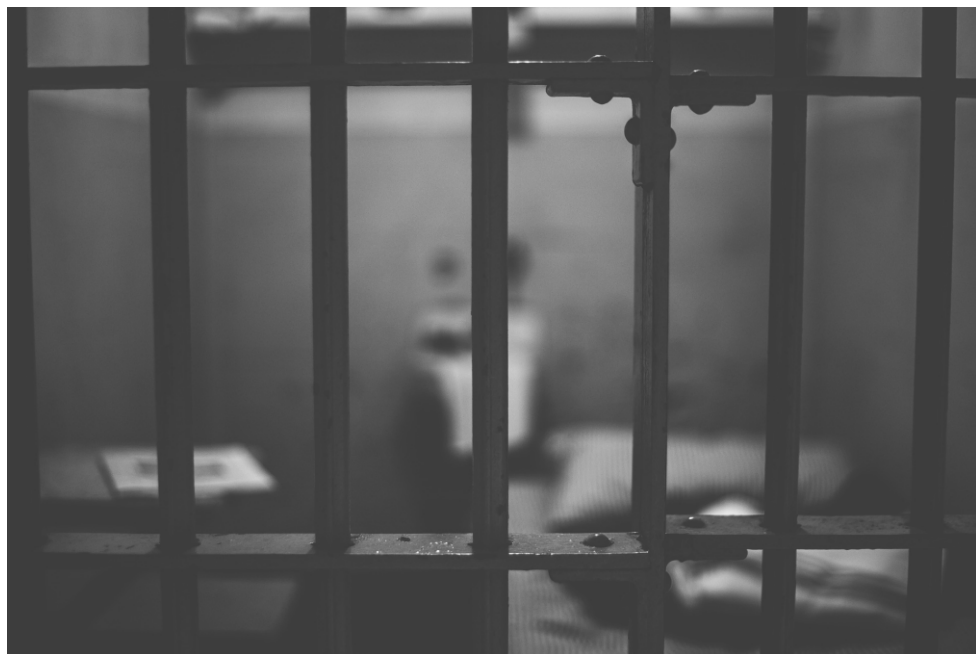
Toto je jen stručný průřez, mohl bych o tom detailněji napsat x stránek.

Ještě bych chtěl tímto poděkovat svým rodičům, kteří za mnou celou dobu stojí a pokud jste to dočetli až sem, tak děkuji i Vám. Budu rád za jakoukoliv zpětnou vazbu, ať už v podobě otázek nebo dopisování.

Budu se těšit.

S pozdravem

Vencovský Karel, VV Praha Ruzyně

Když je svět falešný a stane se pustým ostrovem. Hrozilo mi dožití, dostal jsem 15 let.

Když je člověk zavřenej, má spoustu času přemýšlet. A tak se ptá často sám sebe na všechny ty otázky, na který ne vždycky najde odpověď. Zamejšlí se třeba nad tím, kdo je vlastně jeho rodina. A co pro něj znamená. Co ještě on znamená pro ni. A myslí i na svoje kamarády. Na svý bejvalý kámoše ze světa tam venku. Přemejšlí, kteří to vlastně jsou. A přemejšlí, kolik jich vlastně zbylo. Není si jistý, a tak se ptá sám sebe, kdo je on sám. A co by dělal na jejich místě. A taky, co by dělal na místě svý ex. A všech těch žen, které odešly. Napadaj ho nejrůznější odpovědi. A cejtí křivdu. Otázek je spousta.

A čím dýl člověk sedí, tím složitější je na ně na všechny odpovědět. Ale jestli chcete, budu vám to vyprávět. Nějaký zkušenosti už mám. Hrozilo mi dožití, dostal jsem 15 let. Semlelo se to všechno dost rychle. Jako blesk z čistýho nebe. Že jsem se nestačil divit, jak že celej ten kolos funguje. A jak dokonale tě to semele, když už do něj jednou spadneš. Jak je vlastně spravedlnost slepá. Nikdy jsem nad významem těch slov nepřemýšlel.

Ale jak už jsem povídal prvně, tady má člověk spoustu času. A tohle byla další z těch nekonečných otázek. A tak jsem zjistil, že je význam těch slov pravdivej. A že je spravedlnost opravdu slepá, to mi můžete věřit. Z hodnýho poslušnýho chlapečka jsem se stal těžkým zločincem, krminálníkem, vrahem. I když jsem ve svý podstatě zůstal stejnej.

Nic naplat. Jakmile jednou něco uděláte, ten zločin už vás bude předurčovat. Bude vás předcházet. Budou vás podle něj soudit. Jakoby snad odhalili to nejhorší ve vás a teď si na to všechno museli dát pozor. Vem to čert, teď jsem tady, na druhý straně všech těch zdí. A jsem tady se všemi těmi doktory a právníky. S podnikateli, policisty, politiky, lobisty. A jsem tu i se všemi těmi obyčejnými lidmi, na které se ti první dívají spatra. A se všemi kriminálními živly, nepřizpůsobivými, kterým je tento způsob života vlastní. Kteří zde určují pravidla.

Jsem tady se všemi těmi nevinnými, až jich tu opravdu několik je, se všemi nepohodlnými a se všemi těmi trestanci-s násilníky, se zloději, narkomany, devianty a podvodníky (promiňte všichni, na koho jsem zapomněl). Jsem tu s každým, kdo v životě udělal chybu a byl za ni krutě potrestán. S každým, kdo měl tu smůlu, že byl u té chyby přistižen. A nevěřili byste, kolik vás přistiženo nebylo. Kolik z vás nebylo dopadeno.

Moc dobře vím, za co dnes zavíraj. Vidím to všechno příliš zblízka – už 5 let. Jsem tady se všemi těmi, kteří dopadeni byli. A jsem tu na svém pokoji, který je mým novým domovem. Domovem, jehož osazenstvo se pořád mění. A lidi na tom pokoji, to je moje nová „rodina“. Pohyblivá rodina. To jsou mí noví přátelé, kteří jsou také pohybliví. A do nich všech pak člověk promítá všechny ty vztahy, které kdysi měl reálně tam venku. Který jsou už teď jen pomyslný. Kdesi v představách. A všechny ty představy se den ode dne víc a víc vzdalují. Rozplývají se.

A přátelé již nejsou přáteli, rodina již není rodinou. A vám zůstane jen ten pocit. Pocit, že jste byli přáteli. Že jste byli rodinou. A že je svět tam venku falešný. Pocit, že je všechno tady opravdové. To když se všechny ty představy zrcadlí v každém z těch vztahů, které tady zažehnou, rozhoří se, a jako závan větru jsou náhled uhašeny. A to nové, opravdové, se pak taky rozplyne a stane se také falešným. A vy se cítíte, jako byste snad umřeli a mohli to všechno sledovat zpovzdálí. Bez možnosti do toho všeho zasahovat.

Svět tam venku pro vás přestane existovat. A vy cítíte jen ten neproniknutelný plot. To cosi. Ten nekonečný hluboký oceán, který nelze přemostit. A tak jste uvěznění v tom světě. Tam uvnitř. Sami a nezbyvá vám nic než naděje. Jste uvěznění v tom světě a čekáte.

A nenapišou ani vám vaši přátelé. Ani vaše pohyblivá rodina, jejichž místo teď zastávají „ti další“. A pak časem vám začnou chodit dopisy od všech těch, kteří tu také zůstali. Kteří jsou stejně osamělí jako vy sami. Pro které se stal svět tam venku i svět tady uvnitř falešným.

A tak my, kdo jsme tu zůstali, hledáme kus pevniny u sebe. Abychom si mohli odpočinout od vši té rozbourené vody. Oceánu, v němž jsem unášeni co chvíli všemi těmi proudy. V němž se zmitáme ve vlnách. V bouřích. Hledáme ho a nenalzáme. A pak někteří z nás jen přeci jen naleznou. To když zjistí, že tím jediným pevným bodem, tím ostrovem, na kterém je dost půdy pod nohama, že se může člověk náhle zhluboka nadechnout. Že je tím jediným ostrovem svobody on sám. A že je jediný, komu ten ostrov patří. Kdo se o něj musí postarat. Kdo o něj musí pečovat. O všechny ty stromy a květiny, které na něm rostou. Které z něj vyrůstají. A zjistí i to, že když se o něj starat nebude, život na něm začne pomalu uvadat. Stane se pustým ostrovem, plným neživého smutku. Trpkým. Bolestivým. Dokud jej nepojme všechna ta voda.

Vím to, vždyť na něm také přebývám. A když už mi dochází síly, pustím na něj toho jediného člověka, který mi ještě zbyl. Jediného, kdo se o něj dokáže starat s láskou. Komu na něm ještě záleží. Kdo ho má opravdu rád. Mnohdy více než já sám. A tak přichází, aby zalil všechny ty stromy. A všechny ty květiny, které pomalu uvadají.

A vy se stydíte, v jakém jste ho nechali nepořádku - to když přijde znenadání. A že jste tak blízko od některých dalších ostrovů. Bojíte se, aby se na něm neusadil některý z těch škůdců. Aby se na něj nedostal plevel. Vše, co z něj dělá pustinu.

A stydíte se i za vaše přátele. A stydíte se i za vaši rodinu. Za všechny, kteří ten ostrov už dávno nenavštěvují. A stydíte se sami za sebe, kam až jste to nechali dojít.

A pak si náhle uvědomíte, že je většina těch ostrovů vzdálena, že je ten váš již příliš daleko. Tak daleko, že jej nikdo nenalzá. Že je vzdálený kdesi vprostřed oceánu. V těch nehostinných končinách, do kterých není radno se vydávat.

A jeho maják je vyhaslý. A jeho zvony přestaly již dávno znít. Asi proto jej nikdo nenalézá.

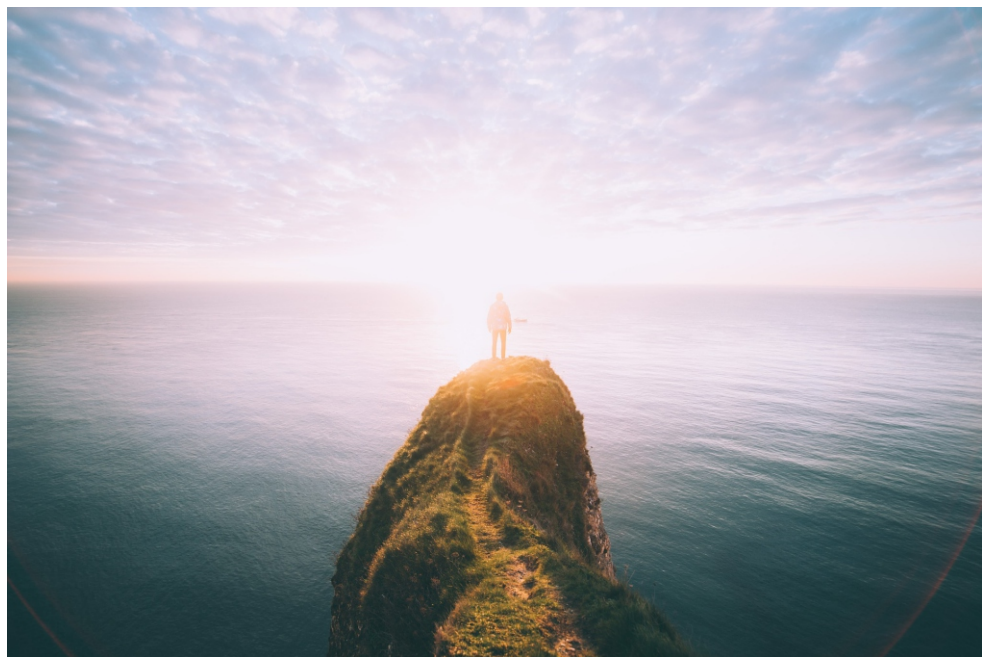
A stydíte se za to, že se bojíte. Těch nelítostných a rozbouřených vod. Vší dálky - to jak se neustále ostatní ostrovy vzdalují. Bojíte se, že se v nich potopí všechny ty lodě, které z něj vyplouvají. Že se roztrhne o skály. V té bouři. Lijáku. Ve všech těch vlnách. Že utonete uprostřed oceánu. Asi proto již žádné další nevyplouvají. Záchranných člunů je totiž po čertech málo.

A tak tam stojíte. Sami. Na tom pustém ostrově. S pevnou půdou pod nohama. A vlny dorážejí na vysoké skály.

A tak tam stojíte a všude kolem je temná noc. A nesnesitelný křik masy tříštící se vody.

A vy tam stojíte, na kraji těch skal, a máte strach, že se pod vámi podlomí. Díváte se dolů, v té tmě a máte závratě. Jímá vás hrůza. Sbíráte odvahu. Skočít.

M. F., Věznice Oráčov

Pochopil jsem, že mohu vedle ní chodit, že můžu udělat ten krok a být šťastný

Jmenuji se Robert Gabčo, jsem z Břeclavi a je mi 42 let. Jsem toho času ve vazební věznici již pomalu rok. Jsem číslo L3GX6, a touto cestou píši svůj příběh o rodině, vztahu, zklamání. Jako každý malý kluk chce v životě lásku svých rodičů a pokud možno jít správným způsobem a mít ve svém srdci hrdinu otce. Abych ho ctil a byl můj vzor.

Svůj dětský život jsem neměl lehký. Byl plný násilí a pláče. Otec byl kriminálník s minulostí, neustále pil a byl ve vězení. Když jednou došel z basy, myslel jsem si, že otec dostal rozum. Že si řekne, že má děti, manželku, rodinu, kde se má zastavit a zamyslet se, co se životem a jak dál žít. Asi rok a půl sekal latinu všemi způsoby. Dával najevo, jak nás rád a co je schopný pro rodinu udělat.

Když ho zavřeli na pár roků a posléze z basy vyšel, něco se s ním stalo, začal moc pít a na mamku začal žárlit a bít jí za blbosti, za nic, i nás. Byli jsme samé modřiny od pásku kalhot, od cigaret. Myslel jsem, že to je noční můra, že to není můj otec. V slzách a bolesti, co jsem měli, jsme ani nemohlo říct, co se děje naší matce, ta vždy, jak nás prohlížela, tak na otce řvala, co se s ním stalo. A pamatuju si, že řekl, že nejsme jeho.

Za nějaký čas onemocněl, měl rakovinu krve. Jako by Bůh viděl tu spravedlnost a díval se na něj skrze mé oči, pochopil jsem, že spravedlnost existuje, že tím, co jsme prožívali jako děti vedle otce, že to bylo utrpení a týrání všeho druhu. Když umřel a matka nás vzala na poslední rozloučení, díval jsem se na něho s pocitem lítosti. A začal jsem žít svůj život. Bylo mi nějakých 6 let a už jsem poznával noční můry svého života. Ve snech jsem hledal svoji matku, dědu a babičku.

Matka se mě vzdala a dala mě do domova. Nepochopím to doteď. Řekl jsem si, co jsem tak zlého udělal, že si zasloužím takové zacházení a odloučení od matky, bratrů a sester. Zřekla se mě a já tím, jak jsem žil, začal jsem prožívat peklo na zemi. Zkoušky v pastáku byly na denním pořádku, bitky, šikana, slzy, to byla noční můra. Řekl jsem si, že je to jenom sen, že to nemůže být pravda. Ale noční můra byla realita.

V těch dlouhých měsících jsem byl stále víc a víc vděčný, že jsem naživu. Jak roky ubíhaly, řekl jsem si, že matku nemám, ani bratry a sestry. Že je nenávidím k smrti. Ale čas šel dál, stal se ze mě trestanec. V malé cele vazební věznic jsem měl o čem přemýšlet. Začal jsem se modlit k Bohu, děkoval mu za to, že mě nechal žít, že mi jednou odpustí vše, že jednou před ním pokleknu a za své hříchy budu před ním souzený.

Chci k tomuto příběhu napsat, že minulý trest jsem měl 4,5 roku. Nevěřil jsem už ve štěstí, za mnou pořád jen tma. A když jsem si vše odseděl a ve svých 40 letech byl propuštěný, našel jsem si ženu, která mi probudila srdce a otevřela oči.

Pochopil jsem, že mohu vedle ní chodit, že můžu udělat ten krok a být šťastný zároveň. Dala mi své srdce a pohlazení, jaké jsem nepoznal od matky a otce. Ve všem má otevřené srdce a nikdy víc jsem tak úžasnou ženu neviděl. Stala se mou ženou i rodinou zároveň. Představila mě rodině, otci, matce, sourozencům, všichni se se mnou seznámili a přijali mě do rodiny.

Její mamka je úžasná a otec, to je velký chlapík, říkájí mu „bimbo“. Nikdy jsem neviděl takovou lásku a takové slušné jednání. Měl jsem pocit, že jsem se znovu narodil. Byl jsem šťastný a jsem doteď. Mohu otevřít srdce a děkovat Bohu, že mi dal takovou ženu, kterou miluji, že vím, jak je tím krásná jaké pochopení má. Chci jí tímto poděkovat, tímto příběhem. Víím proč a pro koho žít. Bůh mi dává a vrací nejen to, co jsem neměl jako dítě. Ale dává i to, co jsem bez něho nikdy bez něho nemohl poznat.

Chci poděkovat celé rodině z Mikulova, že mě po psychické stránce drží a je při mně v těch těžkých chvílích. Jeden z důležitých a nejbližších kroků je to, aby teď dobře dopadl soud. A abych se po skončení trestu plně zapojil do života rodiny. Mám Tebe, naše děti a malou vnučku. Víím, co všechno mám, to je moje jistota dobrého života, tady ve tvém srdci, ve tvé náruči, Bůh sám je život. Proto Pánu buď cvála navěky!

Robert Gabčo, Věznice Břeclav

Jiný pohled na smrt

Bylo to jednoho podzimního dopoledne, malé červené auto jelo krajinou. Možná protože řidička telefonovala, možná protože byla rozzlobená na svého přítele, s kterým si volala, možná jen drobné přehlédnutí způsobilo, že bez jakýchkoli obav vjela do křižovatky. Bohužel zrovna ve chvíli, kdy v jejím směru jelo, s plným právem přednosti v jízdě, nákladní auto. Jak suše uvádí znalecký posudek z následného policejního šetření, malé auto prudce změnilo směr a obě vozidla zastavil svah podél silnice. To malé auto změnilo tvar do písmene C podél čelní masky nákladáku. V telefonu po této velké ráně bylo chvíli slyšet jen ticho, velmi zvláštní pohltivé ticho. Telefon v handsfree zůstal funkční, ani hovor se nepřerušil. Po nějaké době byl slyšet příchod svědků nehody a posléze i záchranářů s věcným komentářem, že zde už nelze pomoci.

Řidič liazky přistupoval k autu s nadějí, že lidé uvnitř vstanou, že nikoho nezranil a že se jeho život nezměnil. Toho dne něco skončilo, ale toho dne také něco začalo.

Tolik je úvod, který mohl být napsaný jednou větou. Před 14 lety jsem přišel o přítelkyni a dítě. A člověk takovou věc prožíval příliš dlouho - při oznámení policií, při organizování pohřbu, při účasti na něm, při dědickém řízení, při řízení s pojišťovnou a znovu při každém výročí – na to, aby si odpustil takový teatrální úvod. Čas rány hojí, ale docela pomalu.

Třeba bychom se s přítelkyní rozešli a žili každý jinak, tato událost náš stav však zakonzervovala. Po letech smutku, depresích, výčitek, jsem měl pochybnou čest, účastnit se obchodu a nákupu cenného papíru, který jsem soudně vymáhal a dopustil se tak trestného činu, který mě přivedl do výkonu trestu odnětí svobody. A zde jsem si uvědomil, že já nemusím svému dítěti vysvětlovat, kdeže to jsem a kdy se vrátím. Nemusím řešit, v kolika letech je vhodné dětem přestat lhát, že táta je na práci v zahraničí. Smiřovat se s tím, že se dítěti budou smát při odpovědích na školní otázky: Co dělá za povolání maminka a co tatínek. Já nemusím poslouchat oprávněné výčitky své ženy, že jsem ji nechal na vše samotnou a že to nezvládá, a to jak do prostých věcí jako placení nájmu z jednoho platu, tak i emočně, že se nemá o koho opřít, že musí dělat běžné mužské práce jako sekání trávy, prořez stromů a že autu se vypustila pneumatika nebo něco svítí na displeji červeně.

Jak jsem si tu vyslechl příběhy vězňů o jejich rodinách, uvědomil jsem si, že to není ani bohatství dokonce ani zdraví, na které se připíjí, ale že právě rodina je to skutečně důležité. Chtěl jsem jen připomenout, že ne pro každého je rodina věc běžná a není tak automatická. Rodina, na kterou se člověk může obrátit a získat pomoc jak materiální tak psychickou.

A tak jsem si po roce v tomto ústavu uvědomil, že bych měl odložit svůj strach z navazování trvalého svazku a že založit druhou rodinu bude k něčemu dobré. Mohu tedy říci, že věznice, která z povahy věci nemůže nikomu prospět a slouží jen k výkonu trestu, mně osobně prospěla ve směru, který jsem ani neočekával.

Jiří Vrabec, VV Pankrác

Trojí trest

Vojtíškovu bylo právě 5 let. Oslavu mu však uspořádali už o týden dříve, protože právě v den jeho narozenin musel tatínek odjet. „*Nějakou dobu tady s vámi nebudu,*“ řekl Vojtíškovu. „*Ale jak se vrátím, zase spolu půjdeme do lesa, budeme jezdit na kole a hrát si na hřišti*“.

To všechno Vojtíšek s tatínkem velice rád dělal. Bylo mu líto, že tatínek odjíždí, ale zároveň už se těšil, až se vrátí. Maminka byla vždy usměvavá. Jenže něco se změnilo. Teď Vojtíšek maminku několikrát zastihnul, jak se jen tak dívá z okna a už se neusmívá. Také se jí stýská po tatínkovi, jako mně, myslel si Vojtíšek. Uplynula nějaká doba, Vojtíšek chodil do školky a všichni na něj byli hodní. Jen maminka byla neustále smutná. Dokonce ji zaslechl mnohokrát večer v posteli plakat. Snažila se, aby ji neslyšel, ale její tichý pláč ho vždy probudil. Vojtíšek byl proto smutný také a často se mu dolů po tvářích až k bradě kutálely slzičky. To když myslel na tatínka, který tady s nimi nebyl.

Jednoho večera zazvonil domovní zvonek. Zrovna večeřeli. Maminka vstala od stolu a šla otevřít. Jako každý kluk byl Vojtíšek zvědavý jako opička. Proto se za ní potichu vyplížil. Na chodbě stál pán, kterému všichni říkali „pan domácí“. Zrovna mamince říkal: „...*To přeče každá ženská bez chlapa potřebuje*“. A on že by jí za odměnu odpustil nájemné.

Vojtíšek nechápal, co ten pán povídá. Ale překvapilo ho, že i když mluvil sladce potichu a usmíval se, maminka na něj začala křičet, ať okamžitě vypadne pryč. Pak za tím pánem zabouchla dveře. To Vojtíška tak polekalo, že se okamžitě vrátil ke stolu v kuchyni. Maminka ale nepřicházela. Po nějaké chvíli Vojtíšek nahlédl do chodby. Maminka tam seděla na zemi a rukama objímala pokrčené nohy s rukama pod bradou. Plakala. „*Co se stalo, maminko?*“ Chtěl vědět Vojtíšek a pohladil přitom její krásné dlouhé vlasy. Maminka na něj pohlédla usazenými očima a snažila se usmát. Přivinula ho k sobě a spíš pro sebe zašeptala: „*Na světě nejsou jen hodní lidé. Žijí s námi i lidé neobyčejně zlí, kterým dělá potěšení ubližovat těm, kteří se nemohou bránit*“.

„*Pan domácí ti chtěl ublížit?*“ polekal se Vojtíšek. „*Neboj se, já nás nedám a nedovolím nikomu, aby nám ublížil*“. Maminka bohužel nevěděla, jak moc se mylí. Vojtíšek jednou odnášel odpadky a zaslechl přede dveřmi pana domácího, jak povídá sousedce: „*Já tady prostě takové lidi nechci, kdo ví, co všechno jsou schopní nám tady provést? Jen ať odsud pěkně táhnou pryč. Toto je slušný dům*“.

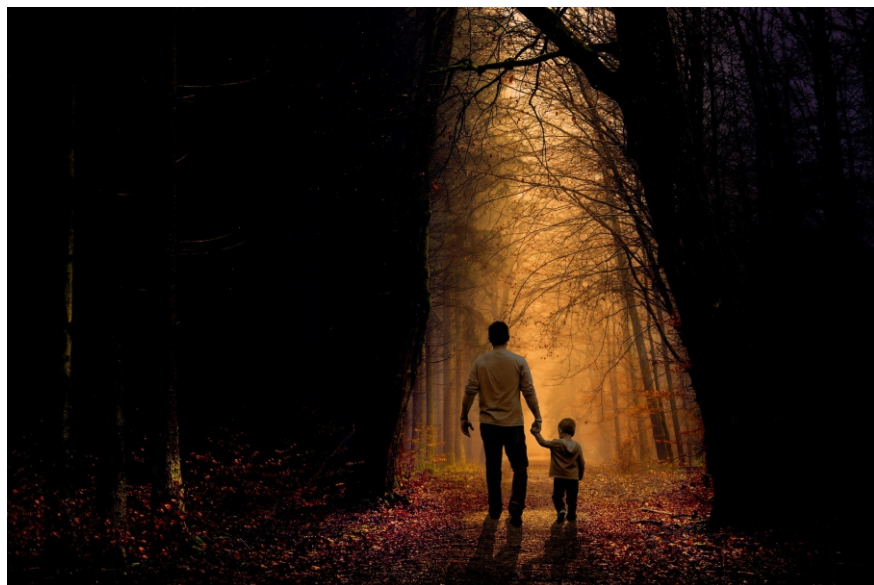
Vojtíšek věděl, že pan domácí mluvil o něm a o mamince. Nerozuměl tomu, vždyť přeče nikomu nic zlého neudělali. Proč se tedy na ně tak zlobí?

Toho večera maminka opět plakala. Pořád Vojtíška objímala a on cítil, že se velmi trápí. Také mu řekla, že kvůli nějakému zlému viru, který poletuje ve vzduchu, nebude moci za tatínkem na návštěvu. Mohou si jen telefonovat. V noci se Vojtíškovu zdál hrozný sen, ve kterém jej pronásledoval zlý démon s obličejem pana domácího.

Následujícího dne odpoledne šli s maminkou na procházku. Vojtíšek pořád přemýšlel a při tom kopal do kamínků. Maminka se zastavila s nějakou paní, který vyšla z pekárny a dala se s ní do řeči. Najednou se Vojtíškovi zdálo, že to pochopil. Nedávno mu přece Honzík ve školce vyprávěl, že od nich odešel tatínek za nějakou paní a on si s ním jen telefonuje. Vojtíšek vzlykl, také si teď bude s tatínkem jen telefonovat. Asi od nás také chce odejít. Ale proč? Nejspíš se na nás zlobí. Jako pan domácí.

Při pomýšlení, že už tatínka možná nevidí, Vojtíškovi vyhrkly slzy. Uslyšel maminčin křik, který ho probral ze zamyšlení. Zvedl hlavu a zjistil, že přes slzy neviděl, že vešel do silnice. Rozběhl se k mamince. To auto jelo příliš rychle. Vojtíšek se s tatínkem už neshledá.

Na motivy skutečné události, L. S., Věznice Znojmo

Jako blesk z čistého nebe

V této době, kdy jsme všichni ochuzeni o návštěvy, nám vedení věznice umožnilo Skype videohovory s rodinou. Je to ani ne týden, co jsem skypoval s mojí mamkou, byla tam i moje 17letá dcera a můj 3letý syn, abych se alespoň trochu potěšil a povzbudil, že je vidím. Jenže šok, který následoval, mě naprosto ochromil.

Dcera mi oznámila, že byla na běžné gynekologické prohlídce a lékař jí sdělil, že má počáteční stádium rakoviny děložního čípku. Jenomže díky špatné kvalitě přenosu hovoru jsem z této zprávy zachytil jen několik rozložených slov, digitální příjem byl tak slabý, že jsem musel hovor ukončit. Bylo 16 hodin a já jsem se měl vrátit do práce do vězeňské kuchyně, kde mě čekaly ještě tři hodiny služby. Byl jsem naprosto paralyzovaný, srdce mi v hrudi mlátilo jako zvon a v hlavě jsem si stále dokola opakoval jedinou větu: „Pane Ježíši, prosím, uzdrav moji holčičku.“ Když někteří spoluodsouzení viděli, že se mnou není řeč, zařídili, aby mě odvedli dřív z práce a já si mohl z oddílu zavolat dceři a zjistit, jak je situace vážná. Je pochopitelné, že se mi promítaly ty nejhorší scénáře. Při odchodu z práce je nutné, aby vás odvedl dozorce, jenže službu měl zrovna jeden postarší zapšklý velitel, který mě nechal čekat další hodinu na šatně. Padl jsem na kolena a na mokré podlaze se modlil: „Bože, byl jsi zde na Zemi a mnohé jsi vyléčil, prosím, uzdrav moji dceru.“ V tu chvíli šlo všechno stranou, tíha mého 18letého trestu se rozplynula jako obláček páry.

Když jsem se konečně na oddíle dostal k telefonu, ruce se mi tak třásly, že jsem jen stěží vytukal číslo. Dcera mi docela v poklidu sdělila, že musí brát léky a po půl roce by mělo být vše v pořádku. Já těmto věcem absolutně nerozumím, takže mě to vůbec neuklidnilo, neustále mě jako osten bodala myšlenka, že to nemusí dopadnout dobře.

Druhý den ráno jsem nastoupil do práce. Celou směnu jsem cítil obrovskou potřebu modlitby v naší kapli s paní kaplankou. Toho dne jsme se měli sejít celé společenství v kapli k Bohoslužbě slova ve 3 hodiny odpoledne. Při odchodu z práce procházíme prohlídkovou místností, která sousedí s naší kaplí. Nedalo mi to a zaklepal jsem na dveře, otevřela mi paní Kaplanka a pozvala mě dál. Ohlásil jsem dozorcům, že zůstávám v kapli a ten souhlasil. S rozechvělým srdcem jsem paní kaplance sdělil, co se stalo a ona mi řekla: „pojď, jdeme pod kříž, poklekneme k modlitbě a já cítím, že to bude dobré.“ Paní Kaplanka je už dlouhá léta člověkem, který v mém životě zastává důležité místo. Přitom jak jsme tam tak spolu klečeli a modlili se, mi Bůh řekl: „Neboj se a věř, že dcera bude v pořádku.“ Tento hlas, který ke mně promlouval, byl tak přesvědčivý, že mě v tu chvíli opustily veškeré obavy a já si byl jist, že autorem tohoto ujištění je sám Bůh.

Když jsem toho dne odcházel z kaple, byl jsem naplněný pokojem a v duchu jsem chválil Boha, že mě nenechal v pochybnostech a tak rychle a jasně mi odpověděl. Ten hlas je opravdu jemný a tichý, ale zároveň jistý a přesvědčivý, nelze pochybovat.

Svěřuje se tomuto listu papíru s důvěrou a s naprostou odevzdaností této situace Bohu. Jedině ON je tou skutečnou zárukou v našich životech.

Vám, kteří čtete tyto řádky, z hloubi duše přeji, abyste nikdy neprožili strach, zoufalství a bezmoc, která se pojí s tímto místem, ale abyste, tak jako já, zažívali Boží přítomnost ve všech situacích.

Bud'te s Bohem

Michal Kerner, Věznice Rýnovice

Za branou je pro mě pouto, který už nikdy neroztrhnu

Jmenuju se Zdeněk Ladič , je mi 34 let a pocházím ze Štětí. Mám syna a dceru, výbornou mamku a tátu a samozřejmě čtyři blázniví sourozence. Dva bratry a dvě sestry. Pocházím z dobré rodiny a já jsem ta černá ovce, která je skoro v každé rodině. Dostal jsem 12 let za loupež a do konce mi zbývá půl roku. Udělal jsem tolik špatností, že si to nedokážete představit. Kradl jsem a loupil a bral drogy. Jestli jsme nevinný? Určitě ne.

Každý může tvrdit, jak se napravil a jak ho vězení změnilo, ale jestli je to pravda, ukáže až svoboda. Když jsem byl venku, tak jsem měl vše, co jsem si od rodiny mohl přát. Neměli jsme peníze, ale měli jsme pouto, který nikdo neroztrhne. Ale já chtěl víc, a byl jsem bezohlednej. A to pouto jsem roztrhl.

Nikdy jsem si neuvědomoval, co tím způsobím svým rodičům a svým dětem. Bylo mi to jedno a když se mě někdo zeptá, jak se má moje rodina teď, tak mu řeknu, že můj táta je nemocný a léčí se se srdcem a máma má cukrovku. Mé děti jsou bez otce. A když se na to dívám, tak za vše můžu já.

Je jednoduchý jít něco ukrást, nebo si vzít drogu, ale není jednoduchý někomu dát zdraví. A to je to, co mě mrzí. Víte, co je na tom nejlepší? Že moje rodina mě miluje, i přes to, co jsem udělal. A to jsem jim vzal kus života. Vrátit jim ho nemůžu, ale můžu se změnit. Když to dokážete Vy, tak já taky. Vy, co čtete moje řádky a můj příběh, tak vím, že Vy jste ti, co nikdy tu chybu neuděláte, protože vy jste ti, co neroztrhnou pouto.

Až mě pustí, tak první, co udělám, že dám pusu mámě a tátovi a poděkuji jim a budu se snažit jim pomoci, protože oni jsou ti, co si to nejvíce zaslouží. Rodičem, jakým jsou oni, chci být taky. Takže za branou je pro mě pouto, který už nikdy neroztrhnu. Já budu tím poutem za branou.

Zdeněk Ladič, Věznice Oráčov

Nic z toho, co se mi stalo, není vina rodičů

Já, vymodlené dítě, na které se všichni z rodiny těšili. Oplakávali štěstím můj příchod na svět. To ale ještě nevěděli, že za pár let budou plakat smutkem kvůli životu, který jsem si vybrala.

Měla jsem krásné a šťastné dětství. Dokud se nenarodil bratr se sestrou, celý svět se točil kolem mě a to bylo to, na co jsem byla zvyklá a co se mi líbilo. Ale ne všechno trvá navždy. Od té doby mi začaly povinnosti. Postupem věku začaly i příkazy a zákazy a tomu jsem se vehementně bránila. Chtěla jsem být sama sobě pánem, ale 14letá holka nemůže brát život do svých rukou, když se teprve před pár lety naučila jezdit na kole bez koleček.

A tím začal jít můj život z kopce. Bezstarostné dětství bylo jako mávnutím kouzelného proutku pryč a já si rychle přivykla na dospělý život, jen jiným směrem. Začala jsem fetovat a hned má první zkušenost byla wow. Zalíbilo se mi to natolik, že jsem se den ode dne ničila víc a víc. Moji rodiče doma plakali a měli strach a já přitom nemyslela na nikoho, jen sama na sebe a na své blaho a svůj opojný pocit bezstarostnosti. Když už jsem se cítila jako královna - zloděj mi ukradnul korunu a zavřeli mě do pasťáku a já všechno dávala za vinu těm, kteří mě na světě nejvíce milovali a i přesto všechno, co jsem v životě podělala, stále milují. Myslela jsem si, že láska je, když tě tvůj první kluk hlídá, aby ses nepředávkovala a posílá tě za mužským a přitom ti říká, že to všechno musíš udělat pro vás a pro vaši lásku. Nic z toho láska nebyla a já teprve teď vím, že láska mých rodičů mi dala sílu to všechno zvládnout. Kvůli nim a kvůli své dceři a synovi jsem to všechno chtěla zvládnout. Jenže život nám do cesty hází občas pořádné klacky a je jen na nás, co s tím uděláme. Někdo spadne a už se nezvedne, někomu ten pád dá sílu to všechno ustát. Zemřel mi můj syn, kterému bylo jen 6 měsíců a měl celý život před sebou a v tu chvíli pro mne všechno skončilo. Přišel první výkon trestu, potom druhý výkon trestu, který mi otevřel oči a já na sobě začala pracovat, protože jsem nechtěla ztratit svou rodinu.

Budujeme si s rodiči nový vztah založený na otevřenosti a důvěře, bez lží. Každý by měl dostat šanci. Základy jsou dobré, ale to všechno zlé, co jsem si prožila, musím rodičům říct, aby ze mě spadlo břímě a my mohli začít od začátku. Možná tímto i pochopí, že nic z toho, co se mi v životě dělo, není jejich vina. Tento život jsem si vybrala sama a nic na světě, pokud to vy sami nechcete, způsob života nezmění.

S rodiči a s dcerou se vídám a jsou to krásné chvíle plné lásky a štěstí a za tyto pocity to stálo. Nebýt mého uvěznění, tak by k těmto okamžikům nemuselo dojít. Jsem za ty chvíle šťastná. Budoucnost plánuji a není v ní místo na bolest a smutek. Je v ní jen rodina a dcera. A já si z celého srdce přeji, aby v budoucnosti byl nejsmutnější den jako ten nejšťastnější den v mé minulosti. " je to jen zlomek toho všeho, o co bych se chtěla podělit, ale rozsah stran je daný"...

Dominika Draxlerová, Věznice Opava

Zrozen z pekla

Rodina – toto slovo zná každý. Ať se jedná o nevzdělaného Roma nebo i inženýra atomové fyziky. Je to základ našeho šťastného a dobrého života. Jsou ale i tací, kteří vědí, co to rodina je, ale jejich život je stejný jako život osamělého vlka. Víte, co to rodina je, vidíte ve svém okolí, jak rodina funguje, tiše jim ve skrytu duše závidíte, ale nemáte ji. Tehdy si, po tom všem, uvědomíte, jak je rodina důležitá, jak vám pomáhá a vás trápí a nesmírně bolí, že ji nemáte. Nemáte totiž nikoho. Jste sám. A to je můj případ.

Já nikdy ani rodinu neměl a možná i to byli důvod, proč jsem nechtěl mít vážný vztah. A nyní, v mých 54 letech, mi to docela chybí a toužím po tom jako sýkorka po máku v loji. Báł jsem se toho, že budu stejný jako otec. Ten měl asi zálibu v týrání. Jinak si totiž nedokážu vysvětlit, že mi lámal kosti jako párátko. Celé mládí jsem byl samá modřina a krev. Vlastní krev byla vidět častěji než otcem podaný pohár s vodou. Odražené ledviny mi znemožnily školní výlet do hor. Běžné rány na těle jsem ve škole vysvětloval a maskoval slovy "popral jsem se ". Nemohl jsem nic říct. Někdy jsem nemohl ani chodit. Nefungovala mi kolena. Bolela od trestu, kdy jsem hodiny klečel na ostře seřezaném polínku, které se mi zařezávalo do kolen a já cítil svoji krev a to jak je teplá a lepí. Jindy na mém těle zůstaly velké šrámy po ranách od policejního opasku nebo úzké krvavé čáry jako pozůstatek po těžkém výprasku důtkami. Byl jsem mladý, ale už v té době jsem poznal, co to je peklo a smířil se s tím, že další trest přijde za to, že mi po ráně pěstí teče krev nebo za to, že jsem se pořezal, když mě otec prohodil skleněnou výplní dveří. Když mě matka seřezala čerstvě utrženými kopřivami, připadalo mi to jako balzám oproti ráně pěstí, po které se vám obličej zalije krví. Ale to byla výjimka. Matka mě spíš bránila.

Byla to nesmírná úleva, když jsem odešel a po škole a vyučení se začal zajímat o počítače, u kterých jsem zůstal v podstatě do teď. Nikdy jsem se domů už nevrátil. Nešlo to. A tehdy jsem si uvědomil, že jsem rodinu vlastně nikdy neměl. Byl jsem rád, že tohoto masakru byly ušetřeny moje dvě mladší sestry, i když Táňa si taky užila bolesti. Denisa ani tak ne, ta byla moc malinká. Útěchou mi byly počítače a později literární tvorba. Prakticky píší knihy dodnes, ale jak je to smutné, to vysvětlit nelze.

Mám možná strach, ale nějaký ten vztah mi dnes chybí. Ale život jde dál a já věřím, že je možné najít svůj protějšek, kterému nebude vadit moje práce, budeme se mít rádi a společně ležet, dívat se na hvězdy a dávat jim jména. A možná se mi podaří, na sklonku života, poznat, co to vlastně ta rodina je a užít si té lásky, milovanosti a pohody. Bude to jen málo z toho, co mi uteklo, ale budu to vědět.

Nikdy nic nevzdávat. A nekončit s životem když vás zavřou. Dnes mám ve vězení víc času přemýšlet, ale moc mi to nejde. Ptáte se proč? Protože jsem vlk samotář. A když je člověk sám, bolí to a jde to hůře. Ale ani tak nikdy, opravdu nikdy, nic nevzdávejte.

Viliam Ondrejka, Věznice Rapotice

Obsah:

1) Stojí za to proplovat i s ponížením. Rodina vám za to jednou poděkuje	1
2) K nápravě mě přiměla holka, která měla více problémů než já	2
3) Moje všechno versus pytlodajka z Ústí	3
4) Když srovnám, dětský domov byl nejlepší	4
5) Nezáleží na tom, jestli jste měli dobré dětství nebo špatné	6
6) Babičko, hraješ hru?	9
7) Přestože jsem ve vězení, nás to se ženou ještě více spojuje a posiluje to naši lásku	10
8) Droga byla jediná láska	12
9) Těžší než vězení bylo získat si dětský úsměv	13
10) Máš můj díky, mami. Tvoje Helča.	14
11) Syna jako já bych vydědil	15
12) Strašně moc jsem se bál říct rodičům, že jdu do vězení	16
13) Když je svět falešný a stane se pustým ostrovem. Hrozilo mi doživotí, dostal jsem 15 let	18
14) Pochopil jsem, že mohu vedle ní chodit, že můžu udělat ten krok a být šťastný	21
15) Jiný pohled na smrt	23
16) Trojí trest	24
17) Jako blesk z čistého nebe	26
18) Za branou je pro mě pouto, který už nikdy neroztrhnu	28
19) Nic z toho, co se mi stalo, není vina rodičů	29
20) Zrozen z pekla	30

1. ročník literární soutěže Za branou

1. místo: L. S., Věznice Znojmo, *"Trojí trest"*

2. místo: anonym, Věznice Světlá n. Sázavou, *"Babičko, hraješ hru?"*

3. místo: M. F., Věznice Oráčov,

„Když je svět falešný a stane se pustým ostrovem”

Cena veřejnosti: Viliam Ondrejka, Věznice Rapotice, *"Zrozen z pekla"*

Občanské sdružení Za branou

Poradna pro osoby po VTOS a rodiny odsouzených:

Krakovská 21, Praha 1

Sídlo a korespondenční adresa:

Bezručova 864, 252 30 Řevnice

Tel.: 775 722 784

E-mail: zabranou@gmail.com

www.zabranou.cz